
КНИГА 6
ZA
AQUA TERRA IGNIS AER
АКАДЕМІЯ ЗОДІАК
Трон долі
КЕРОЛАЙН ПЕКХЕМ
СЮЗАННА ВАЛЕНТІ

КЕРОЛАЙН ПЕКХЕМ, СЮЗАННА ВАЛЕНТІ

Академія Зодіак. Трон долі

Zodiac Academy: Fated Throne

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: Zodiac Academy: Fated Throne, Caroline Peckham & Susanne Valenti.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Moonpage, 2026. moonpage.fyi

Даріус

Біль розітнув мені бік, коли німфа підібралася досить близько, щоб устромити в мою плоть свої пальці-зонди, і я з ревом кинув їй виклик, розвертаючись до неї. Сокира, яку Дарсі викувала для мене у вогні фенікса, спалахнула синім полум'ям, прорізаючи шлях крізь повітря, а слідом і крізь шию німфи.

Огидна тварюка навіть не встигла заверещати від болю, перш ніж здохла, і розсипалася на порох, що закружляв довкола мене в бурі, яку Дарсі й Сет здійняли, щоб приховати наш наступ.

Не те щоб цей план спрацював. Кляті німфи помітили нас тієї ж миті, як ми ступили за межі галявини, де ховався клубний будинок. Я не знав, чи ми зачепили магічну сигналізацію, коли прибули сюди на зоряному пилу, чи нам просто не пощастило й нас хтось помітив, але тепер це вже не мало значення. Ми опинилися в самому епіцентрі цього лайна, а німфи насувалися з усіх боків.

Я притиснув долоню до боку й, вилаявшись, загоїв найгірші рани, змушений на мить зупинити наступ.

Калеб здавався лише розмитою плямою червоного й синього полум'я, носячись лісом зі своєю вампірською швидкістю, і парні кинджали, які викувала йому Дарсі, шматували німф ще до того, як ті встигали зрозуміти, що він поруч.

Шкіру поколювало від бажання перекинутися, і з моїх губ зірвався драконячий рев, а язик укрив дим, але між деревами

мені не було місця для перекидання. До того ж мені надто подобалося відчуття, з яким моя нова сокира прорубувалася крізь ворогів, щоб від неї відмовлятися.

Коли Дарсі вручила нам цю зброю, серце в мене за неї аж боліло. За той біль, у якому вона жила відтоді, як не стало її сестри й Ленса, і за вагу цілого світу, що тиснула на неї. Я поділяв із нею муку цієї втрати, тож розумів її тягар більш ніж добре. Але замість того, щоб зламатися під цією агонією, вона прийняла виклик і все літо допомагала нам вистежити Імперську Зірку. Роксі принесла ту жертву, яку передбачив Ґабріель, і поки що не дала батькові її знайти, і ми відмовлялися дозволити, щоб її жертва виявилася марною. А тепер, коли Дарсі озброїла нас чотирьох зброєю, що могла протистояти німфам і різати їх так легко, наче вони паперові, ніщо не могло завадити нам її знайти.

Макс, сидячи на спині Сета, що був у своїй величезній білій вовчій подобі, з ревом кинув виклик, коли вони промчали галявиною, і випустив стрілу, що палала вогнем фенікса, просто над моєю головою. Німфа вибухнула порохом, коли стріла пробила їй груди, і Макс повернув її до себе поривом вітру, тим самим прийомом, який невтомно відпрацьовував відтоді, як Дарсі викувала йому цей дарунок. Він одразу ж знову наклав стрілу на тятиву й прицілився, а я помчав уперед слідом за ними. Передні лапи Сета були вбрані в блискучий метал, кігті якого могли спалахувати вогнем фенікса й роздирати корувату плоть німф, як гарячий ніж масло.

Я розмахував сокирою з дикою нестямою, чорна кров бризкала мені на обличчя й руки, поки я вбивав знову й знову, але скільки б ворогів я не знищував, здавалося, що цьому припливу немає кінця.

Серце калатало в шаленому ритмі, поки я шукав Дарсі в темряві між деревами. Вона побігла вперед під маскувальним закляттям, хоч я й наказав нам триматися разом, і з кожною миттю, що минала без жодного її сліду, під моєю шкірою дедалі дужче вирувала паніка. Я дав Роксі слово, що захищатиму її сестру, ще до того, як вона впала в тіні й мій батько її забрав, і зараз це було єдине, що я міг для неї зробити.

До того ж за останні шість тижнів у мене з'явився з Дарсі власний зв'язок. Ми таємно зустрічалися щоразу, коли мені вдавалося вибратися з маєтку, щоб вона могла спробувати випалити з мене тіні. Якби я тільки звільнився від них, Клара більше не змогла б мене контролювати, і я зміг би вдарити і по ній, і по батькові. Але це, курва, не працювало. Я тиснув і тиснув на Дарсі, щоб вона застосовувала дедалі сильніше полум'я, але воно швидше підсмажило б мене живцем зсередини, ніж знищило б тіні. Цього тижня вона взагалі відмовилася пробувати, відколи я знепритомнів від болю, а Макс ледве встиг мене вилікувати, щоб урятувати мені життя. Але я не хотів припиняти спроби. Мені треба було вирватися на волю, щоб я міг протистояти батькові й урятувати дівчину, яку кохав.

Біль розлуки з Роксі розпорював мене й змушував стікати кров'ю з кожним днем, що минав.

Батько тримав її життя у своїх руках і погрожував їй, щоб я не намагався її вистежити. Не те щоб це мене зупинило. Я знав, що він тримає її десь у маєтку, і проводив кожну годину неспання в пошуках, але не знайшов навіть натяку на те, де вона. Проте іноді глупої ночі я раптом прокидався, певний, що чув, як вона кричить, сама в темряві.

Я сподівався, що це лише жахіття. Але був майже певен, що ні.

Від клубного будинку посеред галявини вдарив величезний вибух вогню фенікса, і німфи заверещали, гинучи під гнівом Дарсі.

Я помчав уперед, прорубуючись крізь німф, які намагалися втекти від її полум'я, аж поки нарешті не дістався до кам'яного будинку, де вона на нас чекала.

На мить світло її вогню кинуло на неї тіні, і її сині коси здавалися чорними, а вона дико всміхалася своїй перемозі й була така схожа на сестру, що серце в мене впало аж у шлунок. У мені здійнялася провина, як надто знайоме прокляття, і я змусив себе відірвати від неї думки, щоб зосередитися на цьому бою.

— Ми їх усіх поклали? — гукнула Дарсі, коли її полум'я згасло, а з ним і ця ілюзія.

— Що це, в біса, було? — вимогливо спитав я, зупиняючись перед нею, і м'язи пекли від утоми, бо я весь час тягав сокиру, що тепер звисала з моєї правої руки. — План був триматися разом.

— Заспокойся, Даріусе, — відповіла вона, відкинувши через плече синє пасмо. — Я просто добивала тих, що відстали.

— Ти могла загинути, — гаркнув я, а Сет у вовчій подобі підійшов і став поруч, і Макс зісковзнув з його спини.

— Ну, не загинула ж. Тож можеш не боятися порушити свою дорогоцінну обіцянку, — гірко пробурмотіла вона.

— Це єдине, що я зараз можу для неї зробити, — прогарчав я у відповідь, і серце мені скрутило від правди цих слів. Ми заприсяглися зробити все, що можемо, щоб повернути Роксі, але виявилося, що ми не *можемо* нічого. Принаймні поки що. Навіть Ґабріель не зміг *побачити* нічого, що нам допомогло б. Уся ця ситуація була в повній дупі.

Погляд Дарсі після цього пом'якшав, і вона кивнула.

— Я знаю. Але я не якась тендітна штучка, яку треба захищати.

— Ну, взагалі-то ти *таки* принцеса, — піддражнив Сет, перекидаючись назад у подобу фейрі.

Дарсі закотила очі й відвернулася, щоб не дивитися на його виставлене на показ хазяйство, а Макс кинув йому спортивні штани зі своєї сумки.

Калеб підлетів до нас, поки ми чекали, доки той їх натягне, і в його очах був дикий блиск, коли він погасив полум'я фенікса, що вкривало його кинджали.

— Сюди йдуть іще, — видихнув він, показуючи кудись углиб лісу. — Забагато. Нам треба обшукати це місце й валити звідси на хер.

Я вилаявся, дивлячись на величезну кам'яну будівлю, що колись була домівкою Гільдії Зодіаку. Дарсі натрапила на згадку про це місце в старовинному фоліанті, що зберігався в Палаці Душ, і ми прибули сюди, щойно змогли, але кляті німфи однаково виявилися швидшими. Так само, як і в останніх чотирьох місцях, які ми обшукували.

Я не знав, як їм це вдається, чи зірки справді проти нас, чи вони якось за нами шпигують, але нам наче, курва, не таланило ані на хвилину.

— Тоді швиденько, — гаркнула Дарсі, розвертаючись до будівлі й рушаючи до дверей.

Я схопив її за плече, і мої зіниці на мить звузилися до драконячих щілин, коли вона пирхнула на мене, а я відсунув її вбік, щоб зайти першим. Може, вона й не хотіла, щоб я її захищав, але я пообіцяв Роксі й не збирався від цього відступати.

Двері були важкі й не піддавалися, коли я спробував їх відчинити, бо їх тримала магія. Я швидко засунув сокиру в кріплення на спині, щоб зосередитися на дверях.

Я заплющив очі, зосереджуючись на замку, вплітаючи в нього власну магію й лаючись, бо ніяк не міг його зламати.

— Ворушися, чуваче, — прошипів позаду Сет, і я роздратовано буркнув, бо замок і далі не піддавався, аж поки я нарешті не проломив його сплеском сили.

Двері зі стогоном розчахнулися, і я кинув у темряву жменю фейрі-вогників, щоб освітити простір попереду, коли ми ступили всередину.

У клубному будинку панував бездоганний порядок, більшу частину займала величезна відкрита зала зі шкіряними кріслами й меблями з темного дерева. З центральної кімнати вело кілька дверей, і ми роззиралися довкола, просуваючись глибше. Мабуть, тут лежало закляття, яке не давало осідати пилу, бо хоч кімната й виглядала недоторканою, присмак магії в повітрі давно вивітрився. Сюди вже дуже давно ніхто не заходив.

— У нас п'ять хвилин, максимум, — попередив Калеб. — Потім треба валити звідси на хер. Я перевірю задні кімнати. — Він помчав геть, не чекаючи на нашу відповідь, а решта розійшлися, шукаючи будь-що, що могло стосуватися Імперської Зірки.

Ми шукали з гарячковим запалом, що межував з агресією, перевертаючи кімнату догори дриґом і застосовуючи закляття виявлення, щоб знайти будь-що сховане.

Я лаявся, бо ми нічого не знаходили, жбурляв книжки, статуетки й усе, що траплялося під руку, на купу на підлозі, а пульс калатав, поки спливали хвилини.

— Чорт, — ахнула Дарсі, і я різко обернувся й побачив її посеред кімнати з картою таро в руці.

Кілька тижнів тому вона розповіла про послання, які Аструм надсилав близнючкам з-за межі смерті, і погляд її очей казав, що вона щойно знайшла ще одне.

— Що там написано? — вимогливо спитав я.

Останнім, у кого, як ми підозрювали, була Імперська Зірка, був Аструм, і я міг тільки сподіватися, що цей слід із хлібних крихт, який він залишав близнючкам, мав привести їх до неї.

— «Шукай полеглого мисливця». — Дарсі підвела на мене очі, простягаючи карту, щоб я подивився.

На мене дивилася карта таро Світ: оголена жінка, що танцювала над землею з жезлом у кожній руці, а на неї дивилися різні створіння. Принаймні це було добре: карта символізувала, що все стає на свої місця, навіть якщо послання до неї скидалося на звичайну загадку.

— Я нічого не можу знайти, — гукнув Макс з іншого кінця просторої зали.

— Я теж, — оголосив Калеб, влітаючи назад до кімнати, і його світлі кучері були скуйовджені.

— Не думаю, що вона тут, — гірко сказала Дарсі. — Ми б не знайшли карту, якби вона була тут.

Десь у лісі пролунав моторошний вереск, і ми всі стривожено роззирнулися, бо армія німф підступала дедалі ближче.

— Тоді, як на мене, пора йти, — сказав Сет, підходячи до нас і відкорковуючи стару пляшку віскі, допив кілька дюймів на дні й відкинув її геть.

— Ага, валімо звідси на хер, — погодився я, витягаючи з кишені мішечок із зоряним пилом.

— Секундочку, — сказав Калеб і помчав геть, перш ніж я встиг заперечити.

Виття й вереск німф надворі були так близько, що мої м'язи напружилися, а магія кинулася до кінчиків пальців.

Калеб з'явився знову з каністрою під пахвою, яку, мабуть, знайшов надворі, і, коли він відкрутив кришку, очі в нього спалахнули від збудження.

— Фейзин, — оголосив він і перевернув каністру, вихором промчавши довкола нас, так що кожна поверхня в будівлі вкрилася цією неймовірно займистою речовиною.

Сет захоплено завив, а я кинув мішечок із зоряним пилом Максові, і ми всі зійшлися тісніше.

Німфи були вже так близько, що я чув їхнє торохтіння, і холод їхньої присутності глушив нашу магію, коли Макс дістав із мішечка дрібку зоряного пилу й вишкірився до нас.

Дарсі зловила мій погляд саме тоді, коли розлетілося перше вікно, і німфи збуджено заверещали, побачивши нас.

Дарсі різко вдихнула, а моє серце підскочило, коли вони прорвалися всередину, і від жахливого вигляду їхніх покручених тіл і бездушних червоних очей пульс у мене зірвався в галоп.

Макс підкинув зоряний пил, а я клацнув пальцями, і полум'я зірвалося з моєї долоні й ударило у фейзин. Величезне «вух» вогню злилося з хвилею жару, що накрила нас, і повітря наповнилося вереском німф, що згоряли, за півсекунди до того, як світ закрутився довкола нас і зірки підхопили нас у свої обійми.

Наші ноги вдарилися об тверду землю, і Сет захоплено завив, коли ми опинилися в темному лісі за межами маєтку моєї родини.

Я ледве розрізняв кольорові вогники, розвішані на території на честь мого дня народження. Я стримав гарчання, усвідомивши, що доведеться висидіти цілий вечір цього лайна, поки батько розігруватиме виставу родинної любові й поваги для преси та своїх фальшивих друзяк. Я навіть не міг спробувати відкараскатися. Він чітко дав зрозуміти, що будь-який публічний прояв непокори змусить його скривдити Роксі, а я не міг так ризикувати. Він тримав мене за яйця й добре це знав.

Він фактично посадив мене на повідець і вдягнув намордник, і я, курва, нічого не міг із цим вдіяти. А те, як він дивився на мене від початку літа, змушувало мої нутрощі кипіти від ненависті. Його очі блищали так, наче він знав щось, чого не знав я. Наче він мав якусь велику таємницю, яку йому аж кортіло вибовкати, і щоразу, коли я думав про те, як він це зробить, мене охоплювала суміш жаху й відчайдушного бажання дізнатися, що це.

Була одна крихітна скалка надії, за яку я чіплявся весь час, поки він і далі знущався з мене й тримав Роксі в полоні, на свою милість. Від тієї ночі, коли я мало не вбив його, він жодного разу не підходив до мене без Клари поруч. Власне, тепер вона, здавалося, взагалі не відходила від нього. І мене переповнювала глибока надія, що причина цього страх. Він знав, як близько я тієї ночі був до того, щоб його перемогти. Покінчити з ним. І лише Клара та її контроль наді мною через тіні захищали його від мого гніву.

Тож якби мені вдалося застати його самого, знайти спосіб прибрати її з дороги, я був певен, що зміг би прикінчити його назавжди. Але він виявився не лише підступним виродком, а й покидьком, негідним фейрі, бо ставив між нами свою Охоронницю, замість того, щоб зустрітися зі мною віч-на-віч, як мав би.

— Ти впораєшся сама сьогодні в палаці? — спитав Сет у Дарсі, і з нього вирвалося тихе скавуління, коли я передав їй зоряний пил, щоб вона могла повернутися додому. Звісно, Вега не була бажаною гостею на вечірці, повній людей, які підтримували наші права на трон, тож вона не могла піти з нами. Якби преса пронюхала, скільки часу ми тепер проводимо разом, вони б, курва, влаштували собі свято. Як на мене, точно не здавалося, що ми по різні боки війни.

— Я тепер завжди сама, — сказала вона рівним тоном, від якого моє серце скрутило провиною. Я починав по-справжньому хвилюватися, як вона справляється. Спершу в неї забрали Ленса, а тепер і Роксі; я знав, що Джеральдіна часто в неї ночувала, але це було не те саме.

Перш ніж хтось із нас устиг щось відповісти, вона підкинула зоряний пил над головою й зникла.

Ми вислизнули сюди годину тому, щоб зустрітися з нею, щойно вона з'ясувала, куди ми вирушимо на пошуки цього разу, але тепер, коли на мій день народження почали з'їжджатися гості, прокрастися назад буде значно важче. Особливо з додатковою охороною, що патрулювала територію. Батько нібито найняв її для захисту від німф, але ці охоронці були або просто ширмою для годиться, або мали стежити, щоб ніхто не підійшов до будинку без його відома, на випадок, якщо хтось з'ясує, що він тут робить.

Я скинув зі спини сокиру з кріпленням, стягнув подерту сорочку й глянув на своїх братів. Був простий спосіб повернути їх у будинок, але це означало порушити кодекс, якого батько завжди наказував мені дотримуватися.

Та чого мені взагалі не байдуже до його кодексів?

— Вам доведеться сплести пристойне маскувальне заклятття, — сказав я їм, кидаючи сорочку й сокиру Максові.

— Навіщо? — спитав Кел, дивлячись на мене так, наче не міг збагнути, що я задумав, хоч, мабуть, і було ясно, що я збираюся перекидатися. Стриптиз був зовсім не мій стиль.

— Бо я збираюся відвезти вас усіх назад на собі.

— Та ну на хер, — видихнув Сет, підстрибуючи на носках, а Макс збуджено вишкірився.

— Ти серйозно? — спитав Кел, і його очі розширилися.

— Ага, серйозно. Мені набридло, що ви, покидьки, завжди застрягаєте на землі. Час вам зрозуміти, наскільки краще бути драконом, ніж будь-ким із ваших убогих Орденів.

Макс пирхнув зі сміху, а Сет почав вити за півсекунди до того, як Кел затулив йому рота долонею, щоб він замовк.

— Дуже непомітно, придурку, — дорікнув Калеб.

Сет відліпив його долоню від свого рота, а тоді стрибнув уперед і провів язиком мені по щоці від низу до верху.

— Бляха, я так, курва, збуджений, що зараз обпісяюся. Це не гірше, ніж того разу, коли я був на Місяці й перестрибнув той кратер, хоча всі казали, що мені не вдасться.

— Якщо обпісяєш мене, я скину тебе в озеро, — попередив я, скидаючи спортивні штани й віддаючи їх разом із кросівками Максові, щоб той теж поклав їх у сумку, а тоді відвернувся від них, щоб мати досить місця для перекидання.

Моє тіло розкололося й зібралося наново, і я ледве стримав рев, коли вогонь прокотився під моєю лускою, і я напружив кігті, так що вони вп'ялися в спечену сонцем землю піді мною.

Досі я дозволяв осідлати себе лише Ленсові й Роксі, і щоразу порушував правила, але раптом це здалося таким безглуздим. Батько був одержимий ідеєю драконячої вищості, але кого, в біса, хвилює, якщо я хочу покатати кількох друзів понад хмарами? Від цього я, курва, не ставав в'ючним мулом. Це просто показувало, на що здатен мій Орден.

Я повернув голову й подивився на інших Спадкоємців, які вагалися. Тобто так, це була до біса серйозна справа, але мені треба було, щоб вони ворушили дупами, поки батько не пішов мене шукати. Якби він зрозумів, що ми залишали маєток, то міг би здогадатися, що ми причетні до загибелі цілої купи його німф.

Сет першим ступив уперед, але за мить у дію кинувся Калеб, застрибнув мені на спину й умостився між шипами на моїх лопатках, збуджено засміявшись на видиху.

Макс і Сет залізли просто за ним, і я пройшов кілька кроків уперед, звикаючи до відчуття, що вони всі сидять на мені водночас, перш ніж ризикнути розправити крила.

— Ти певен, Даріусе? — спитав Макс, але відтінок сміху в його голосі казав, що він аж ніяк не хоче, щоб я передумав.

Я вигнув шию, подивився на них і у відповідь дмухнув їм в обличчя клубом диму, а тоді розкинув по боках золоті крила й стрімко злетів у хмари.

Сет захоплено заулюлюкав за мить до того, як мою луску огорнула бульбашка тиші, щоб приглушити шум, а разом із нею маскувальне закляття, щоб ніхто їх не помітив, і тоді вони вже всі кричали й раділи, поки я щосили бив крилами й шугав у небо.

Я летів так сильно й так швидко, як тільки міг, серце калатало, коли я прорвався крізь хмари й ширяв під зорями, кілька нескінченних митей показуючи їм світ таким, яким я любив його найбільше, а тоді знову шугнув униз, до землі, на шаленій швидкості.

Інші Спадкоємці кричали й улюлюкали, поки ми падали крізь хмари, і я крутився в повітрі, щоб влаштувати їм справжню поїздку. Я відчував, як вони щосили чіпляються за мої шипи, ледь не падаючи, і випустив із пащі струмінь драконячого вогню, що закрутився довкола нас, коли я пірнув крізь нього.

Я розкинув крила й в останню секунду промайнув над дахом маєтку, а тоді приземлився на пласкому даху вежі, де були мої кімнати.

Спадкоємці зісковзнули з моєї спини, збуджено сміючись, а тоді я перекинувся назад у подобу фейрі й ледь усміхнувся їм. Було добре бачити, що вони тішаться, але я не міг по-справжньому ні з чого радіти відтоді, як у нас забрали Роксі. Серце наче замкнули в крижаній клітці, і якщо ми не знайдемо її найближчим часом, я не був певен, що зі мною буде.

Я подивився на інших Спадкоємців саме тоді, коли Макс зняв із них маскувальне закляття, і мої очі змогли сфокусуватися на їхніх усміхнених обличчях, а не бачити лише темряву там, де вони стояли.

Ми спустилися в мої кімнати, і я змив магією води бруд зі шкіри, поки Сет захопив мою ванну й увімкнув душ.

Я перевдягнувся в темно-сірий костюм, який мама приготувала для мене, і уклав волосся, як старанний маленький Спадкоємець, готуючись до вистави, якою був мій день народження. Я знав небагатьох двадцятирічних, які вирішили б святкувати бенкетом за столом і офіційними танцями, але мені було надто начхати, щоб на це скаржитися. Якби це залежало від мене, ми б узагалі нічого не святкували. Бляха, якби це залежало від мене, я провів би цей день сам на сам із Роксі, роблячи буквально що завгодно, і це було б ідеально.

Сет вилежувався в душі, аж поки Калеб не вилаяв його й не влетів туди, щоб його викинути. Макс теж очистився магією води й хихотів, затягуючи краватку, з легкою багатозначною усмішкою на обличчі, поглядаючи на ванну, звідки долинали звуки їхньої сварки.

За мить Сет вивалився з кімнати, мокрий наскрізь і голий як мати народила, і його дупа лишила відбиток на моєму килимі, поки він крив Кела лайкою.

З ванної долинав сміх Калеба, а Сет потупотів геть, висушуючи себе магією повітря, і вдягнувся в сірий костюм. Він ще

навіть не встиг натягнути піджак, як Кел влетів назад до кімнати, вдягнувся за мить зі своєю вампірською швидкістю й зупинився, прихилившись до дверей і роздивляючись свої нігті, наче вже цілу вічність на нас чекав.

У двері постукали, і я гукнув Дженкінсу, щоб заходив, за мить до того, як старий зморщений дворецький ступив до кімнати.

— Гості на вас чекають, пане Даріусе, — улесливо промовив він, низько вклоняючись, наче він не був підступним покидьком, і я відпустив його змахом руки.

Я роззирнувся, щоб переконатися, що решта готові, а Сет магією повітря уклав своє довге волосся в бездоганні хвилі й поквапився нас наздогнати.

Що ближче ми підходили до бенкетної зали, то важчим ставав тягар у моїх грудях. Я не хотів розігрувати цю виставу. Я не хотів грати цю роль. Я прагнув публічно кинути виклик батькові й викрити його брехню та зраду перед усім королівством. А натомість мене виводили на люди, як клятого циркового поні. Мене нудило від думки, що доведеться цілий вечір висидіти його лайно, але в нас був план, який, можливо, вартий того.

Сьогодні вночі інші Спадкоємці мали залишитися зі мною в моїх кімнатах, і ми збиралися об'єднати магію, щоб спробувати визначити, де він, в біса, тримає Роксі. Я знав, що сила зв'язку Охоронця й далі прив'язуватиме її до нього, навіть якщо ми її заберемо, але мені просто треба було вирвати її з його лап.

Якби ми тільки змогли повернути її до сестри, я був певен, що ми знайдемо спосіб витягти її з тіней, а тоді вже якось розберемося зі зв'язком Охоронця. Навіть якщо єдиний спосіб розірвати його вбити мого батька, то нехай, бо я однаково зби-

рався це зробити. Його зв'язок із нею лише давав мені ще одну причину.

Коли я наблизився до бенкетної зали, до мене долинули звуки струнного квартету, і Сет провів долонею мені по спині втішним жестом, наче відчував, як я боюся цього фарсу. Макс напустив на мене заспокійливих емоцій, і я дозволив їм прослизнути мені під шкіру, бо мені потрібна була вся можлива допомога, щоб сьогодні триматися.

Дженкінс поквапився вперед, оголошуючи наш прихід, коли величезні двостулкові двері розчинилися, і всі гості обернулися, щоб зааплодувати мені, коли я зайшов до зали.

Я ввічливо всміхався й дозволяв передавати себе з рук у руки, поки мене вітали завзятими рукостисканнями й вихваляли за все, від ширини моїх плечей і крою мого костюма до шляхетної жертви, яку я приніс, коли вирішив стати приреченим зірками. Це був суцільний клятий фарс, і я ненавидів кожну його мить, але я всміхався й кивав, хвалив потворні сукні й захоплювався красою жінок, старших за мою матір, поки вони притискалися до мене своїми штучними цицьками й робили грайливі пропозиції.

Батька, на щастя, ще ніде не було видно, але Мілдред промчала крізь натовп із вереском *пупсику!*, а тоді вліпила мені мокрий поцілунок просто в губи й розмазала баклажанову помаду мені по всій щелепі.

Моя усмішка була напружена, постава скута, але ніхто цього не помічав. Нікого це не обходило. Вони хотіли повірити в гарну брехню про моє ідеальне життя й підібратися якомога ближче до найсильнішого фейрі в залі.

Нарешті всіх покликали сідати до вечері, і з натовпу з'явилася мама. Вона поплескала мене по щоці, і в її очах палало розуміння, а тоді вона забрала Мілдред геть і посадила її далі за

столом від мене, щоб мені принаймні не довелося терпіти її лапання протягом усієї вечері.

Я сів праворуч від крісла на чолі столу, Ксав'єр ліворуч від мене, а мама навпроти нього.

Найновіший батьків прихвостень прослизнув до зали, поки всі шукали свої місця, і мій погляд зачепився за нього, коли він рушив зайняти місце за столом. Вард був провидцем, який з'явився на початку літа, заявивши, що хоче допомогти моєму батькові піднестися до величі, і, звісно, марнославний виродок одразу ж погодився. Мені цей циклоп анітрохи не подобався. Було в ньому щось глибоко тривожне, і коли він відкинув з обличчя своє довге чорне волосся, моя увага зачепилася за його різнокольорові очі. Одне з них перетинав шрам, через який у ньому вирувала темрява, надто явно, як на мене, пов'язана з тінями.

На свято прийшло близько сотні гостей, і інші Спадкоємці сіли далі за столом зі своїми батьками, звідки кидали на мене співчутливі погляди, поки я змушував себе підтримувати ввічливу розмову, а ми всі чекали, доки з'явиться мій батько.

Мати Ленса, Стелла, походжала вздовж столу, крутячи дупою на ходу, з таким виглядом, наче кожен чоловік тут був її, тільки обирай. Але мені було більш ніж очевидно, що єдиний, кого вона хотіла, був мій батько. На її нещастя, попри її незмінну вірність і відданість, батько, здавалося, був більш ніж задоволений обміном на її доньку, тож вона могла крутити дупою скільки завгодно, але він на це, схоже, не клював.

— З днем народження, Даріусе, — промуркотіла вона, опускаючись у крісло навпроти мене, праворуч від місця, де мав сидіти мій батько. — Сподіваюся, день у тебе видався захопливий.

Я на мить завагався, перш ніж відповісти, намагаючись зрозуміти, чи вона щось знає, чи просто, як завжди, поводиться дивно. Основна частина батькової армії німф наразі таборувала на території її маєтку, і мені кортіло вдарити по них там відтоді, як ми це з'ясували. Особливо тому, що Дарсі сподівалася дістати шапку-біні з душею, яку Дієго залишив для неї десь у тому лісі. Але їх там було надто багато, щоб ми могли так ризикнути.

Під час рейдів, які ми досі провели, ми ретельно стежили, щоб жодна німфа не вижила. Варто було лишитися бодай одному свідкові, і нас би викрили, а якби батько дізнався, що ми діяли проти нього разом із Дарсі, усе могло б швидко полетіти шкереберть. Але коли Стелла подарувала мені свою пластикову усмішку, я був певен, що її питання не стосувалося бою, з якого ми щойно повернулися, тож я просто відповів їй такою самою фальшивою усмішкою.

— Хто ж не любить дні народження? — без жодного виразу сказав я, даючи зрозуміти, що не дуже їх люблю. Принаймні цього року. Але вона, звісно, лише вишкірилася так, наче я сказав, що це був найкращий день у моєму житті, і поправила своє коротке чорне волосся, вітаючись із моєю мамою так, наче вони були давніми подругами. Мама вдавала, що їй цікаво, що каже Стелла, і, звісно, ніхто й словом не прохопився про те, що вони одна одну відверто ненавиділи.

— Лорд Акрукс і його Охоронниці, Клара Оріон і Роксанія Вега! — оголосив Дженкінс, коли двостулкові двері розчахнулися, і моє серце провалилося крізь дно шлунка, коли всі голови повернулися до них.

Я схопився з крісла, ледь не перекинувши його на підлогу від поспіху, і мій рот розкрився, коли батько ввійшов до зали з Кларою під одну руку й Роксі під другу.

Вона була приголомшливо гарна, аж серце спинялося, у довгій чорній сукні, що облягала її фігуру, наче розлите чорнило. Її волосся кольору червоного дерева було закручене й спадало по спині, а макіяж був справжнім витвором мистецтва, темний і спокусливий довкола очей, що лише підкреслював чорне кільце, яке подарували їй зірки, а губи були нафарбовані глибоким, кривaво-червоним, і мені аж боліло знову скуштувати її поцілунків.

Батько пройшов до зали, походжаючи, наче павич із дупою, повною нового пір'я, але я бачив тільки її.

Гості перейшли на стишені розмови й здивовані вигуки, а інші Радники рушили до мого батька, коли він почав плести якусь брехливу історію про те, як Роксі прозріла й вирішила стати на їхній бік.

Роксі нічого не додала до розмови, але простягла ліву руку, показуючи на своїй шкірі тавро Овна як доказ і легко всміхаючись.

Вона не дивилася в мій бік. Їй, здавалося, навіть було байдуже, де вона. Вона просто стояла там, поки моє серце розколювалося навпіл, а я застиг, не знаючи, що робити. Мені хотілося підійти туди, вирвати її з його рук і забрати якомога далі від нього, але натомість я наче вріс у підлогу. Я не знав, як із цим впоратися. Вона не брикалася, не кричала й не намагалася втекти, вона просто стояла там, наче була з каменю й ніщо у світі не могло її торкнутися. Я виглядав би божевільним, якби спробував силою відірвати її від нього, але невже я справді просто стоятиму тут і витріщатимуся на неї?

Мій погляд обнишпорив кожен дюйм її тіла в пошуках слідів жорстокого поводження, але, звісно, на ній не було жодної фізичної позначки, бо таке надто легко вилікувати. Хоч яку

травму вона несла, та була всередині, де ніхто не міг її побачити, але вона й справді здавалася худішою, блідішою...

Я вирву йому кляте серце!

Мені на руку лягла долоня, і сила Макса натиснула на мої бар'єри, коли він спробував угамувати мою лють. Я не міг відірвати від неї очей, але відчував, як м'язи напинаються, як руки стискаються в кулаки, і якась крихітна розсудлива частина мене знала, що якщо я піддамся бажанню напасти на батька перед усіма цими людьми, це нічим не допоможе. Роксі й Клара кинулися б між нами, і хоч я був готовий знищити Клару, на Роксі я не міг підняти руку. Я радше випалив би власне серце з грудей, ніж наразив би її на небезпеку.

Буркнувши від зусилля, я дозволив Максові заспокоїти мене, рівно настільки, щоб притупити гостроту. Щоб я міг мислити розсудливо, спробувати вигадати план, якийсь спосіб відокремити її від батька й тримати подалі від нього.

Радники розійшлися, і батько повернувся до мене з жорстокою усмішкою на обличчі. Для будь-кого іншого він був просто батьком, що вітає сина з днем народження. Але я знав, що це випробування, виклик, гра. І мені треба було зрозуміти, як її виграти.

— А, Даріусе, мені так шкода, що ми запізнилися. Дівчата трохи розхвилювалися, поки ми вдягалися, — промуркотів батько, підходячи до нас.

— Розхвилювалися? — перепитав я, змушуючи себе говорити рівно, а мій погляд і далі був прикутий до Роксі.

Вона не дивилася на мене, її очі були спрямовані на мого батька, поки він говорив, її погляд був зосереджений на його обличчі.

— Важко зосередитися, коли татусь роздягається, — захихотіла Клара, гладячи його по руці й проводячи долонею по його

грудях. Стелла отруйно дивилася на них, але нічого не сказала.

Верхня губа Роксі ледь-ледь піднялася, коли вона примружилася на Клару, і на мить здалося, що вона розлючена, чи ображена, чи... я навіть думати відмовлявся про слово *ревнива*.

— Кларо, будь ласкава, сядь біля Ксав'єра, — сказав батько, недбало струшуючи її з себе, і вона надула губи, обійшла стіл, тупаючи, і плюхнулася біля мого брата. — Роксаніє, привітай мого сина з днем народження.

Моє серце завмерло, коли Роксі повернулася до мене й повільно ковзнула по мені поглядом, наче ледве мене впізнавала. Вона так глибоко поринула в тіні, що від дівчини, яку я знав, здавалося, вже майже нічого не лишилося.

Вона відпустила руку мого батька, і він легенько підштовхнув її до мене, так що вона стала так близько, що я міг би простягти руку й торкнутися її.

Макс відпустив мою руку й відступив, накинувши на нас бульбашку тиші, щоб дати нам бодай якусь подобу усамітнення, бо я відчував на нас погляди всієї зали.

— З днем народження, Даріусе, — сказала Роксі, і її голос був хрипкий і темний, наче плавав у гріху.

Вона ступила ближче й нахилилася до мене, торкнувшись своїми губами моїх у жорстокій пародії на всі поцілунки, якими ми обмінювалися раніше. Її губи були холодні, а погляд порожній. Мене пройняло дрижаками, коли я відчув на ній смак темряви. У тому поцілунку не було нічого, жодного шматочка дівчини, яку я кохав, і здавалося, що кожна частинка мене розпадається, коли я з жахом дивився на неї згори вниз, гадаючи, що, в біса, з нею сталося, що вона стала такою порожньою. Як тіні могли стільки вкрасти і що ще батько робив із нею за той час, поки вона зникла.

Вона відсторонилася, але я схопив її за зап'ясток, бажаючи благати її повернутися до мене, шукаючи в її очах бодай якийсь шматочок дівчини, яку знав. Але щойно моя шкіра торкнулася її шкіри, крізь мене прошив розряд болю й темряви, коли тіні в ній вдерлися в моє тіло й міцно обвилися довкола мого серця.

Мої очі розширилися, і я ледве міг вдихнути, коли в мене врізалися списи агонії й шматок за шматком розтинали мене. Кутики її губ вигнулися в усмішці, поки вона дивилася, як я страждаю, а я був паралізований силою її могутності.

— Відпусти його, солодка моя, — пробурмотів батько, простягаючи до неї руку з безтурботною усмішкою на обличчі. — Зрештою, у нього ж день народження.

Роксі схилила голову набік, ще мить дивлячись, як я страждаю, а тоді раптом витягла з мене тіні. Вона взяла мої пальці у свої й обережно відчепила їх від своєї руки, а я дивився на неї, і моє серце калатало, розбивалося й розсипалося на шматки, поки я шукав у її очах бодай щось знайоме.

— Ти мене не впізнаєш? — видихнув я, не в змозі приховати надлам у голосі, вдивляючись у чорні кільця в її зелених очах і благаючи зірки, щоб вона мене побачила.

— Ти Даріус, — відповіла вона, і в її голосі й далі звучала та хрипкість. — Той, хто обіцяв, що ніколи мене не скривдить, хоч йому завжди подобалося, коли він це робив.

Я похитав головою, бажаючи заперечити ці слова, але батько простяг до неї руку, і вона взяла її з усмішкою, що здавалася намальованою, але обожнювання в її очах, коли вона на нього дивилася, було аж надто справжнім.

— Сідай, Даріусе. Усі чекають на іменинника, щоб почати їсти. — Батько вказав мені на моє крісло, і я впав у нього, не знаючи, що ще робити.

Макс на мить стиснув моє плече, вливаючи мені під шкіру ще більше заспокійливої енергії, а тоді розвіяв свою бульбашку тиші й повернувся на своє місце за столом.

Батько сів на чолі столу, і жар вдерся в кожну клітину мого тіла, коли він потягнув Роксі й посадив собі на коліна.

З мого горла вирвалося гарчання, і я напівпідвівся з крісла, але Клара вхопилася за тіні в мені й змусила мене сісти назад, перш ніж хтось помітив. Я сидів у кріслі, закляклий, а біль і жах шматували мене, поки Роксі зручніше влаштовувалася на батьковому коліні.

Вона не опиралася, коли він пригорнув її ближче, але й не сіла йому просто на член, а примостилася натомість на коліні, з рівною спиною, обвівши поглядом усіх людей за столом, які на неї витріщалися, а тоді знову зневажливо відвела очі.

Ксав'єр під столом стиснув моє коліно, і я відчував його власний жах від цього, але не міг виділити на це й крихти своєї уваги.

Подали першу страву, а я міг тільки дивитися на неї, поки батько розмовляв із людьми за столом, а Клара тримала мене замкненим у власному тілі.

Стелла голосно сміялася з усього, що він казав, струшуючи своїм коротким волоссям і нахиляючись уперед, так що її цицьки ледь не вивалювалися з сукні, а батько ледве це помічав.

Він сягнув рукою за спину Роксі й бавився темними кучерями її волосся там, де вони спадали по спині, а вона просто сиділа, ніяк не реагуючи. Ні жаху чи огиди, ні задоволення чи збудження теж. Вона була наче порожня посудина, наповнена тінню, і все, від холоду її погляду до порожнечі на її обличчі, змушувало мене кипіти від люті й страху.

— Я бачу, що тебе так зачарувало, Даріусе, — пробурмотів батько, коли подали наступну страву й усі відволіклися. —

Вона справді гарна дівчина. І така... *вперта*. Мушу сказати, мені страшенно сподобалося об'їжджати її й вибивати з неї цю дикість.

— Якщо ти бодай пальцем її торкнувся, я поріжу тебе на тисячу шматків і спалю живцем у драконячому вогні, — гаркнув я, але Кларина хватка на моїх тінях не дала мені зробити нічого, окрім як стиснути свою кляту ложку. Утім, якби я зміг підібратися до нього, то охоче знайшов би спосіб зробити й ложку смертельною.

Батько не завдав собі клопоту відповісти, лише всміхнувся так, наче все знає, і поклав свою кляту руку їй на стегно. Мене поглинула лють, якої я ніколи раніше не відчував, поки я сидів замкнений у клятому кріслі, змушений терпіти виставу, яку він для мене влаштував, дражнячи мене дівчиною, яку я кохав, наче вона була просто іграшкою.

Я не з'їв ані шматочка, поки страви змінювали одна одну. У мене не було апетиту навіть тоді, коли Клара дозволяла мені рухатися досить, щоб їсти. Я час від часу совав щось тарілкою, але мій погляд жодного разу не відірвався від Роксі. І я ні на мить не припиняв спроб звільнитися з Клариної хватки, щоб зірвати її з батькових колін.

Коли подали десерт, батько нахилився й щось прошепотів їй на вухо. Вона один раз кивнула й підвелася, розвернулася й вийшла з зали, не сказавши ні слова.

Клара відпустила мене саме тоді, коли Роксі дійшла до дверей, і я миттю схопився на ноги, майже вибіг слідом за нею в коридор, і мені було начхати, хто це бачить і що вони думають.

Коли я вибіг у коридор, Роксі вже була в його дальньому кінці, і я гукнув її, зриваючись на біг, щоб наздогнати.

Вона дійшла до сходів у центрі будинку, перш ніж я її наздогнав, і обернулася до мене, звівши брову, наче й гадки не мала,

чого я можу хотіти.

— Що він із тобою зробив? — видушив я, і серце мені калатало, коли я потягнувся до неї, але вона ухилилася, щоб я не зміг схопити її за руку, і я міг би заприсягтися, що в її очах на мить промайнув страх, перш ніж вона знову його сховала. — Скажи мені, і я розірву його за це на шматки. Скажи, що мені зробити, щоб тебе з цього витягти.

— З чого? — холодно спитала вона.

— З тіней, Роксі, тобі треба звільнитися від них, тобі треба...

— Навіщо мені це? — зневажливо спитала вона. — Тіні дарують мені більше насолоди, ніж ти можеш собі уявити. Вони живлять мою душу й крадуть мій біль. Може, тобі варто подумати про те, щоб приєднатися до мене в них.

— Приєднатися до тебе? — глузливо скривився я. — Дівчина, яку я кохаю, ніколи б...

Вона раптом ступила вперед і притиснула долоню до моїх грудей просто над серцем, і ми стояли очі в очі, бо вона була на сходинках.

— Біль, який ти відчуваєш, не мусить тобою керувати, — сказала вона, підступивши так близько, що її губи майже торкнулися моїх, але погляд її очей був порожній, бездонний, пустий. — Ти міг би приєднатися до мене в темряві. У нас могло б бути все.

— А як же кохання? — пробурмотів я, обвиваючи руками її талію й пригортаючи ближче до себе, бажаючи тримати її, поки не змушу її повернутися назавжди.

— Я кохаю лише свого короля, — видихнула вона.

— Ні, — люто гаркнув я, заперечуючи її слова кожною клітиною свого єства. — Ти його не кохаєш. Ти *ніколи* його не покохала б.

З неї вирвався темний сміх, коли я міцніше стиснув її, і з її долоні, притиснутої до моїх грудей, вирвався сплеск сили, тіні вдарили в мене й відкинули мене на важкі парадні двері будинку, пришпиливши до місця.

— Дай знати, якщо передумаєш, — зневажливо сказала Роксі, розвернулася й пішла далі сходами до батькових покоїв, жодного разу не озирнувшись.

Тіні тримали мене притиснутим до дверей ще довго після того, як вона пішла, і коли вони мене відпустили, її вже давно не було.

Я обшукав увесь будинок, але вона знову зникла. І я знову відчув її втрату, так само гостро, як тієї ночі, коли її забрали. А може, навіть гостріше. Бо досі я мав надію, що зможу її врятувати, якщо тільки знайду. А тепер мені доводилося боятися, чи я взагалі колись її поверну.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
moonpage.fyi/uk/books/fated-throne/